

Francisca Alcover Morell

APÒSTOL DE JOVENTUT

FULL INFORMATIU SOBRE LA VIDA I VIRTUTS DE LA SERVENTA DE DÉU

Núm.31 / febrer 2017 / Dipòsit legal: PM 620-1997

DIA 10 DE MARÇ

Alguns es pensaven que quan vàrem clausurar de manera pública i solemne el *Procés sobre vida i virtuts de la Serventa de Déu FRANCISCA ALCOVER MORELL*, ja estava tot enllestit i acabat. I no és així, llavors tot començava. El procés es va portar a Roma, i, a la Congregació per a les Causes dels Sants, es va iniciar la que en diem fase romana. Aquesta etapa sol ser llarga i silenciosa. Aleshores hom pot pensar que no es fa res i oblidar-se de la Causa de Beatificació. És el gran perill que tenim: oblidar-nos de Na Francisca. La nostra tasca és mantenir, fer créixer, consolidar la devoció a la nostra Francisca. Com ho hem de fer?

En primer lloc, l'hem de donar a conèixer. Difondre les seves estampes, per exemple, el full que cada any feim en el qual intentam mostrar aspectes de la vida de Na Francisca.

En segon lloc, l'hem d'invocar en les nostres necessitats. Per arribar a la beatificació necessitam que Déu obri un miracle per la seva intercessió. Si no la invocam, el miracle no arribarà.

En tercer lloc, cal cooperar en la mesura de les nostres possibilitats a les despeses de la Causa, tots comprenem que portar endavant una Causa de beatificació n'origina (editar la *positio*, fer el Full, etc.). I això surt normalment dels seus devots. Val més tenir mil persones que donin un euro cada una, que una sola persona que doni mil euros. Si hi ha mil persones que donen un euro, vol dir que hi ha devoció a Na Francisca, que la seva vida és coneguda, que és present dins la Comunitat cristiana.

L'avinentesa de l'aniversari de la seva mort, que va ser una manifestació clara i feaent de la seva fama de santedat, ens ajudi a reflexionar sobre el model de vida cristiana que és per a nosaltres Na Francisca: model de laïcitat, compromesa amb l'Església; model d'apostolat laical, model d'entrega a la causa de l'Evangeli. I que aquesta reflexió ens ajudi a imitar-la.

Gabriel Ramis Miquel, pvre.
Vicepostulador de la Causa

EL COL·LEGI DE LES ESCOLÀPIES

Avui reproduïm en aquest Full de Francisca Alcover un homenatge poètic de la nostra Serventa de Déu va fer a la seva mestra, la *madre* Amparo González. Hem aprofitat per parlar amb antigues alumnes de les mares escolàpies de Sóller per tal de reflectir els records que tenen de les que foren les seves mestres. Pensem que l'homenatge a la *madre* Amparo i així com el nom de les diferents monges el trobarem en castellà. Eren altres temps i a l'escola només es feia ús d'aquesta llengua. Francisca sempre va estar agraïda a les Escolàpies. Gràcies a elles tengué l'amor per la poesia, l'habilitat per la pintura, la sensibilitat per la cultura i una fe ben ferma al llarg de tota la seva vida.

Anys després, Francisca Alcover va ser alumna del vicari Tiró, Mn. Jeroni Pons Roca, de qui aprengué la nostra llengua. Moltes de les seves poesies manifesten que ella feia ús i estimava la nostra llengua materna.

Al decenni de 1940, trobam a l'escola un fet que es repetia llavors a molts de centres escolars. Havia alumnes "externes" i "internes". Aquests termes s'utilitzaven per diferenciar les nines de posició humil d'aquelles altres de bona posició social i que pagaven molt més a l'escola. Les internes, de classe benestant, vestien un uniforme blau, plisat que portava un coll blanc amb una *puntilla*. Les externes duen un uniforme negre amb coll i punys blancs. Aquestes darreres feien una hora menys de classe diària i tenien mestres diferents. Llavors la *madre* Cándida feia classe a les internes i la mare Concepció Manonelles, a les externes. Sabem que la mare Concepció era una gran mestra i molt bona persona. Hem parlat amb exalumnes seves que varen ser externes i ens han afirmat que en aquell moment era una cosa habitual la diferenciació per classe social. Fins i tot, al carrer, les al·lotes de classe benestant no solien tenir cap tipus de relació amb les al·lotes de classe humil. Ens ha cridat l'atenció que aquelles alumnes externes de la mare Concepció Manonelles, anys després, quan es trobava destinada a Catalunya, li pagaren un viatge a Sóller per retrobar-se amb la seva antiga i molt estimada mestra. En aquells anys, la mare Sofia era la superiora. També feia classe la mare Trinitat. La germana Vicenta tenia cura de l'hort. També eren germanes la portera i les cuineres.

Totes les alumnes aprenien a cosir i a brodar. Les que volien aprendre piano o pintura pagaven les classes a part. Mn. Nicolau Frau les confessava un cop per setmana i després assistien a missa.

L'Associació d'Antigues Alumnes de les Escolàpies era molt activa i, entre d'altres activitats, pagava l'uniforme i les classes a dues alumnes pobres.

Als anys 60, ja no hi havia internes i externes. La *madre* Inés feia classe a preescolar i duia penjada una caixeta de fusta que portava a l'interior un despertador; tal volta per veure millor els números.

+

Recordando...

A mi primera profesora
Madre Amparo González, con
todo el cariño y con todo el
respeto.

~~~~~

Era en aquel tiempo!... ¡Aquel tiempo hermoso!...
¡El que nunca puede yacer olvidado...
El tiempo pasado
en aquel famoso
querido recinto de mi "primer grado".

Era el tiempo aquel en que yo aprendía
en un blanco trapo a hacer la costura,
a dar corte al fubito en la tela fina.
¡El tiempo pasado!... ¡El tiempo bendito
en que yo leía
la buena lectura
de aquel Padre Angel y Doña Adelina,
Julia y Conchulito!....

El tiempo pasado!... en que yo era una
alborotadora, revolucionaria,
de la imprescindible "Calle de la Luna"
que era tal que armaba la juerga diaria.
De aquella calle éramos vecinas
una tropa alegre de alborotadoras,
gritonas! movidas de eterno mareo...
Y yo una de tantas!... gusté las espigas,
por pasar riendo de clase las horas,
de estar en la Iglesia en la de recreo!...

Era cuando un día me dio la modista
de sus figurines un viejo retrazo,
y en hora de clase me lo recortaba...
Pero en ocultarlo yo no fui muy lista,
y la Madre Omphano que me vigilaba
fuzzo a las "señoras" colgando a mi lado...
Era en aquel tiempo en que yo peinaba
espejo flejillo,
y la Madre dijo que para la vista
me perjudicaba.
Era en aquel tiempo en que me cargaba
sobre las rodillas, pesado mundillo.

Era en aquel tiempo en que me aburría
con aquel techado y el punto de cruz...
Con aquel techado en que yo ponía
un tren; y un barco; y una letanía
de letras, de cuantos tamaños había;
y un casi de palmo Nombre de Jesús.

Era en aquel tiempo siempre recordado
en que me pasó
lo que un castigo me hizo merecer.
Yo no sé qué hice: seguro que hablé
por todos bolsillos y sueltas y todo;
y la Madre Amparo ven severo modo
un banco ahartado
seria señaló,
y me dijo así:

«Come su labor y allí saya la.»
(Y en el banco había un bulto olvidado.)
Yo, pobre de mí,
que remedio tuve sino obedecer...

Y a espigar me fui
a mis pecadillos...
Y la Madre dijo de esta manera
a la clase entera:
«Callad niñas: y oiréis a la Ocober,
que pronto, hablará con los bolillos.»...

Y a mi mente acuden recuerdos benditos,
recuerdos que viven en eterno encanto;
como aquel Trisagio rezado a gritos
y la oración del Espíritu Santo.

En que Madre Amparo un grito daría
clamando con voz de penas:

22. Cuando será, eso mi Dios, cuando será
que estas niñas serán buenas?!

Oh, años felices de la dulce infancia
ensueños de risas en ligero tulle,
que os unís al alma con vuestra fragancia,
como Consuelito y Muñequita Azul!

Dños que me place siempre recordar,
yo no sé que encanto vosotros tenéis
que ya nunca, ¡nunca!, os podré olvidar
¡Oh, tiempos felices de mi "Bien de 6"!

¿No se acuerda, Madre, del tiempo pasado
de la colegiala
que tiene en su mente aún bien grabadas,
en recuerdo físl,
las horas vividas en el primer grado?
Han pasado años: soy del tiempo aquel
del negro uniforme, para ir de gala
con fujos y cuello, todo almidonado,
y el de las vistosas cintas coloradas...

Recuerdos vividos
que nunca en mi vida ya no olvidaré,
y a penas perdidos
tener que dejarlos senti y floré...
Recuerdos que el tiempo borrar no ha logrado,
fues yo en mi alma los siento crecer...
¿No olvidaré nunca a mi "primer grado".
Como ya tampoco olvidará Ud.
las veces que dijo: "¡Ay, esta Mober!..."

...en la actualidad.

Francisca Mober
Mober

Sóller 19-II-1933

La *madre* Dolores era també una mestra molt estimada i la *madre* Joaquina feia classe de treballs manuals. La *madre* Carmen tenia les majors i la *madre* Encarnación era la superiora. La *madre* Obdulia feia matemàtiques i deixà molts bons records a les seves alumnes.

Recordem algunes solleriques que es feren monges escolàpies: com la mare Margalida Colom Sancho que fou superiora al Convent de Figueres; la mare Rafela Colom, germana de l'anterior, que va estar a Igualada o la mare Maria Borràs, de can Xim Tambora. També altres solleriques que es feren monges escolàpies foren la mare Magdalena Ensenyat, de can Mart, que va ser destinada a El Masnou. Sabem que Maria Pinya es va fer monja escolàpia tot i que després en sortí.

Josep Antoni Morell González

EXCURSIÓ A LLUC. FAMILIA ALCOVER. ARXIU JOAN F. RULLAN

DIVENDRES 10 DE MARÇ SE CELEBRARÀ SOLEMNEMENT
L'ANIVERSARI DE LA MORT DE FRANCISCA ALCOVER A LES 19H.

Es demana a totes les persones que obtenguin alguna gràcia per la intercessió de la Serventa de Déu, que ho comuniquin a:

- M. Maria Luisa Labarta. Postuladora // Vía Crescencio, 77 - 00193 Roma (Itàlia)
- Rvd. Sr. D. Gabriel Ramis, pvre. Vicepostulador // Apartat 26 - 07080 Palma (Mallorca)
- Rvd. Sr. Rector // Gran Via, 1 - 07100 Sóller

Podeu ingressar els vostres donatius per a la causa de canonització de la serventa de Déu **FRANCISCA ALCOVER MORELL** al compte de

BANCA MARCH ES 0061 0361 3200 1557 0116

Causa: Francisca Alcover Morell

Edita: Postulació de la Causa · Ap.26 - 07008 Palma (Mallorca)

Edició realitzada per Impremta Calatayud
C/ Sa Lluna, 32 · 07100 Sóller (Mallorca) · Tel. 971 63 01 97 · Fax 971 63 51 07